

مهدی رضازاده

التهاب

چرخ‌ی از ستارگان
دوایری از ماه
ابره‌های گونه‌گون
گونه‌های تبرک‌سیب
دست می‌سایم
بر چرخش‌مُدور کلمه‌ها
که بر تمامیت من نهیب می‌زنند.

التماس نگاه مادر

طناب طول می‌گیرد از چوبه تا حلقه‌های گردن
چوبه چوپان ستمگر
نفس‌های یک مرگ برزندگی
طول از تن
تن از روح می‌گیرد طناب
بود خون کبود در پوست
حلقه بر حلق
دایره‌های کبود
بود کلمه را
نفس را
برده‌ان می‌کشد.